

MAANDELIJKS TIJDSCHRIFT
VAN DE ANDERE FILM 65BF/f 4,5 Nr 57 Mrt. 84

**BR
U
SS
L
E**

Satori Stress

De Belgische bijdrage was **Satori Stress** van Jean-Noël Gobron. Een ambitieuze poging de Japanse cultuur voor westerse ogen bloot te leggen én daarbij een persoonlijk verhaal te vertellen. Fotografisch realiseert Gobron mooie dingen (mooier dan Marker in **Sans Soleil** bvb.) maar de kommentaar die alles aan elkaar moet lijmen wisselt enkel encyclopedische diepzinnigheden en banaliteiten à la Van de Velde-films af. Als we echter de rampzalige fotografie van **De Leeuw van Vlaanderen** bekijken kunnen we enkel besluiten dat Gobron beslist nog een kans moet krijgen.

Een opmerkelijke film was **Liberté la nuit** van Philippe Garrel. Opmerkelijk omdat Garrel zowat de enige blijkt te zijn die zich nog bepaalde manieren van de jaren '60 - zoals vrij lange plan sekvens opnamen - kan permitteren. Gewoon omdat hij met het lichaam, de blik en het gelaat van zijn acteurs emoties kan oproepen. De gebeurtenissen spelen zich dan ook af in die wisselende expressies, al tracht Garrel de film ditmaal wel in de Geschiedenis (met name ten tijde van de Algerijnse onafhankelijkheidsstrijd) te situeren. Tot het vertellen van een 'geschiedenis', een verhaal, gaat hij evenwel (nog?) niet over. Een probleem blijven wel de dialogen die op sommige ogenblikken overbodig en op andere momenten dan weer te zelfgenoegzaam-zwaarwichtig zijn.

Liberté la nuit

De debuutfilm van Pomme Meffre, **Grain de sable**, handelt over een vrouw die werkloos wordt en daardoor zichzelf en haar omgeving plots met andere ogen gaat bekijken omdat ze de tijd krijgt bij de dingen stil te staan. Solange verinnerlijkt haar breuk met het maatschappelijk leven en kan slechts een vrijheid vinden in het achternalopen van jeugdromen. Een vrijheid die louter illusie is. **Grain de sable** berust enkel en alleen op de vertolking van Delphine Seyrig en dat volstaat niet om deze niet om clichés verlegen zijnde film overeind te houden.

Heel wat beter is **Le destin de Juliette** van Aline Isserman. Deze 'naturalistische' film toont de langzaam groeiende revolutie (die evolueert van het zich 'behelpen' tot volledige opstandigheid en onafhankelijkheid) van een vrouw die eerder het slachtoffer is van de maatschappelijke en familiale orde dan van een abstract lot. De verdienste van Isserman is dat deze evolutie ook een duidelijke emotionele ontwikkeling insluit die sober maar indringend weergegeven wordt. Bovendien weet ze haar mannelijke personages menselijk te houden, waardoor de film enkel aan overtuigingskracht wint.